

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرحله‌ی آماده‌سازی فایل				
تکمیل مآخذ و ویرایش نهایی	ویرایش دوم	ذکر مآخذ	تصحیح و ویرایش اولیه	پیاده‌سازی

التهاب، اشتیاق و دعا برای فرج

یکی از ابعاد انتظار دعاست؛ طلب فرج برای حضرت است. خود حضرت فرمودند: **أَكثِرُوا الدُّعَاءَ بِتَعْجِيلِ الْفَرَجِ فَإِنَّ ذَلِكَ فَرَجُكُمْ**^۱ فراوان دعا کنید برای زودتر شدن فرج؛ چرا که فرج خود شما در همین دعاست! فرج خود شما در این دعاست! یعنی ما نیاز به فرج داریم؛ حضرت که مشکلی ندارند. با دعای فراوان، ما از آن محبوبیت، از آن مهوریت و محرومیتی که الآن مبتلا هستیم نجات پیدا می‌کنیم. فرمودند: **أَكثِرُوا الدُّعَاءَ بِتَعْجِيلِ الْفَرَجِ**؛ فراوان دعا کنید برای تعجیل در ظهور. ان شاء الله اهل دعا باشیم. امام صادق علیه السلام فرمودند: **فَتَوَقَّعُوا الْفَرَجَ صَبَاحاً وَ مَسَاءً**^۲ هر صبح و هر بعدازظهر منتظر فرج باشید؛ چشم انتظار باشید و توقع فرج را داشته باشید. این طور نباشد که امر فرج را یک امر دور بدانید. **إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيداً وَ نَرَاهُ قَرِيباً**^۳ دیگران آن را دور می‌پندارند؛ ولی ما ظهور را بسیار نزدیک می‌بینیم؛ بسیار نزدیک! دوست حضرت ان شاء الله این گونه است؛ ولو صورتاً حضرت را نمی‌بیند؛ اما یک لحظه از حضرت جدا نیست؛ یک لحظه از حضرت جدا نیست! امام کاظم علیه السلام فرمودند: **يَغِيبُ عَنْ أَبْصَارِ النَّاسِ شَخْصُهُ وَ لَا يَغِيبُ**

۱. صدوق، کمال‌الدین، ج ۲، ص ۴۸۵ و مجلسی، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۹۲.

۲. کلینی، کافی، ج ۱، ص ۳۳۳.

۳. سوره‌ی معارج، آیات ۶ - ۷ و محدث قمی، مفاتیح‌الجنان، دعای عهد.

عَنْ قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ ذِكْرُهُ؛^۴ شخص امام زمان علیه السلام از چشم‌های مؤمنان غایب است؛ نمی‌بینندش؛ اما یاد امام زمان علیه السلام یک لحظه هم از دل‌های مؤمنان غایب نمی‌شود. یک لحظه یاد حضرت از قلب آنها جدا نمی‌شود. دائم در یاد آنهاست. امام‌عسکری علیه السلام به فرزندشان حضرت مهدی علیه السلام فرمودند: **وَ اعْلَمَنَّ أَنَّ قُلُوبَ أَهْلِ الطَّاعَةِ وَ الْإِخْلَاصِ نَزَعَتْ إِلَيْكَ مِثْلَ الطَّيْرِ إِلَى أَوْكَارِهَا؛**^۵ عزیزم! مهدی جان! بدان که دل‌های اهل طاعت و اخلاص مثل پرنده‌ها که به سوی آشیانه‌شان پرمی‌کشند، به سوی تو پرمی‌کشد. ان‌شاءالله دل‌ها مان این‌گونه باشد؛ به سوی حضرت پربکشد و دلی که پرمی‌کشد، طبیعتاً دعا هم می‌کند. اینکه فرمودند: **اَكْثِرُوا الدُّعَاءَ؛** مال این است که دلش پرمی‌کشد؛ مشتاق است. نمی‌دانم واقعاً دل ما پرمی‌کشد یا نه؟! آثار انتظار در ما دیده می‌شود یا نه؟ بیقرار آمدن حضرت هستیم یا نه؟ منتظر بیقرار است! بیتاب است! ملتهب است! آرام ندارد! آرام ندارد! دلش به سوی حضرت پرمی‌کشد و دعایش هم همه همین است و بدانید دعا مؤثر است؛ دعا مؤثر است.

این روایت را قبلاً برایتان خوانده‌ام؛ امام‌صادق علیه السلام فرمودند: **فَلَمَّا طَالَ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ الْعَذَابُ،** وقتی که عذاب بر بنی‌اسرائیل طولانی شد... آن دورانی که فرعون مردهایشان را می‌کشت؛ زن‌هایشان را زنده نگاه می‌داشت؛ بچه‌ها را از بین می‌برد؛ آن جنایاتی که مرتکب می‌شد... **فَلَمَّا طَالَ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ الْعَذَابُ ضَجُّوا وَ بَكَوا إِلَى اللَّهِ أَرْبَعِينَ صَبَاحاً؛** بنی‌اسرائیل چهل شبانه‌روز در پیشگاه پروردگار ضجه زدند و گریه کردند. **فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَى مُوسَى وَ هَارُونَ يُخَلِّصُهُمْ مِنْ فِرْعَوْنَ فَحَطَّ عَنْهُمْ سَبْعِينَ وَ مِائَةَ سَنَةٍ؛** خدای متعال بعد از چهل شبانه‌روز گریه و ضجه زدن خالصانه، به موسی و هارون وحی کرد که بروید بنی‌اسرائیل را از دست فرعون نجات بدهید. نمی‌دانم این چهل شبانه‌روز را خدا کی روزی ما می‌کند؟! **فَحَطَّ عَنْهُمْ سَبْعِينَ وَ مِائَةَ سَنَةٍ؛** و در اثر همین ضجه‌ها و گریه‌ها، یکصد و هفتاد سال از دورانی که قرار بود اینها زیر شکنجه‌های فرعون باقی بمانند، کم شد و نجات پیدا کردند. بعد امام‌صادق علیه السلام فرمودند: **هَكَذَا أَنْتُمْ؛**

۴. خزاز رازی، کفایة الاثر، ص ۲۷۰.

۵. صدوق، کمال‌الدین، ج ۲، ص ۴۴۸.

شما هم همین‌طور هستید. **لَوْ فَعَلْتُمْ لَفَرَجَ اللَّهُ عَنْكُمْ**؛ اگر شما هم همین‌طور ضجه بزنید، گریه کنید، خالصانه دعا کنید، خدا فرج ما را می‌آورد. **فَمَا إِذْ لَمْ تَكُونُوا فَإِنَّ الْأَمْرَ يَنْتَهِي إِلَيْ مُنْتَهَاهُ؛** اما اگر اهل ضجه زدن و ناله‌های شبانه‌روزی برای ظهور و فرج ما نباشید، این کار تا انتهای خودش ادامه پیدا می‌کند. بدانید دعاها مؤثر است؛ دعا مؤثر است. خدا از چهارصد سال عذاب بنی‌اسرائیل، یکصد و هفتاد سالش را به‌خاطر همان ضجه‌ها و گریه‌های چهل شبانه‌روزی بخشید. بدانیم که اگر اهل ضجه و گریه باشیم، فرج حاصل می‌شود. ضجه و گریه هم که تصنعی نیست؛ باید همه‌ی دلمان ملتهب و بیقرار دیدار حضرت و وصال حضرت باشد تا آن گریه‌ها و ضجه‌های با همه‌ی وجود، بیاید. باید محرومیت دوران غیبت را با همه‌ی وجود درک کنیم؛ آن وقت است که یقین بدانیم در ظهور حضرت تعجیل خواهد شد. گرچه امام کاظم علیه السلام فرمودند: **إِنْتِظَارُ الْفَرَجِ مِنَ الْفَرَجِ**؛^۷ انتظار فرج خودش از فرج است؛ یک بخشی از فرج است. یا جای دیگر امام سجّاد علیه السلام فرمودند: انتظار فرج، اعظم فرج است؛ **إِنْتِظَارُ الْفَرَجِ مِنْ أَعْظَمِ الْفَرَجِ**.^۸ اگر انتظار واقعی باشد دیگر پرده‌ای نمی‌ماند؛ حجابی نمی‌ماند. اگر ظهور به‌صورت عمومی هم مقدّر نشود، به‌صورت اختصاصی و خصوصی، راه برای دیدار و ملاقات حضرت باز می‌شود.

به‌رحال امیدواریم خدای متعال توفیق دهد این روحیه‌ی انتظار واقعی، این عشق و التهاب و بیقراری را به دست آوریم. می‌دانید که انسان عاشق یک لحظه هم یاد معشوق از ذهنش نمی‌رود. **مَنْ أَحَبَّ شَيْئًا أَكْثَرَ مِنْ ذِكْرِهِ**؛^۹ کسی که چیزی را دوست داشته باشد، زیاد به یاد اوست. **مَنْ أَحَبَّ شَيْئًا لَهَجَ بِذِكْرِهِ**؛^{۱۰} کسی که چیزی را زیاد دوست داشته باشد، زیاد از او سخن می‌گوید؛ زیاد راجع به او حرف می‌زند. ان-

۶. مجلسی، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۳۱.

۷. مجلسی، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۳۱.

۸. صدوق، کمال‌الدین، ج ۱، ص ۳۲۰ و بحرانی، حلیة‌الابرار، ج ۴، ص ۱۴.

۹. ورام، تنبیه‌الخواطر، ج ۱، ص ۷۴ و پاینده، نهج‌الفصاحة، ص ۷۶۳.

۱۰. آمدی، غرر‌الحکم، ص ۶۵ و لثی، عیون‌الحکم، ص ۴۵۳.

شاءالله همه‌مان این‌گونه باشیم. در نظام مملکتیمان هم این‌طور باشد. از خود ولی‌فقیه باید ترجیح‌بند حرف‌هایش بقیّه‌الله‌الاعظم‌اروحنافده باشد؛ تا پایین‌ترین دولتمرد این نظام و همه؛ همه‌ی دولتمردان مردم را برای روحیه‌ی انتظار تهییج کنند. نه اینکه بگویند، آقا همین است که هست؛ نظام اسلامی یعنی همین. نه! همه دست به دست هم بدهند؛ تمام دست‌اندرکاران نظام بگویند، آقا جان ما بلد نیستیم؛ امام‌زمان علیه‌السلام بلد است. حالا ما در این شرایط دوران غیبت یک تقلّاهای مذبحانه‌ای داریم برای خودمان می‌کنیم؛ اما این همانی نیست که خدا و قرآن می‌خواهند؛ آن که خدا و قرآن می‌خواهد را حضرت مهدی علیه‌السلام باید بیاورد. مردم را برای انتظار تهییج کنیم. روحیه‌ی انتظار را زنده کنیم؛ بیدار کنیم. نه فقط سالی یک روز؛ آخر این جفا نیست کسانی که سر سفره‌ی امام‌زمان علیه‌السلام نشستند، چه در سیاست، چه در فقاقت، چه در هر جای دیگر، روزی‌خور امام‌زمان علیه‌السلام هستند، فقط سالی یک روز اسم امام‌زمان علیه‌السلام را بیاورند؟! این جفا نیست؟ این نمک‌ناشناسی و ناسپاسی نیست؟ و بعد مردم را اصلاً جوری غافل کنیم که گمان کنند شرایط همین است دیگر! نه، جامعه باید تهییج بشود. همه‌ی دولتمردان دست به دست هم بدهند و این روحیه‌ی انتظار را بیدار کنند. چطور ما برای بیست‌ودو بهمن تجمع می‌گذاریم، برای مناسبت‌های دیگر تجمع می‌گذاریم، خب یک تجمع و راهپیمایی بگذاریم برای انتظار! راه بیفتیم بگوییم: یابن‌الحسن دیگر بس است! ای پادشه خوبان داد از غم تنهایی!

ان‌شاءالله بیدار شویم! صبح که از خواب بلند می‌شویم، با سلام به حضرت؛ شب که می‌خواهیم بخوابیم، با وداع از حضرت! عاشق این‌طور است. کسی تشنه باشد، به غیر آب نمی‌تواند فکر کند؛ از غیر آب نمی‌تواند صحبت کند؛ حتی اگر خوابش هم ببرد، خواب آب می‌بیند. تشنه‌ی دیدار حضرت این‌گونه باید باشد. جامعه‌مان را باید این‌گونه کنیم و اگر این‌طور ملتهب شویم و آن‌گونه دعا کنیم، یقین بدانید که خدای متعال همان‌طور که در مورد بنی‌اسرائیل عنایت کرد، باقیمانده‌ی دوران فرج حضرت را هم بر ما می‌بخشاید و ظهور حضرت را مقدر می‌کند. امیدوارم این‌گونه باشیم. هم مسؤولان و دستگاه‌های فرهنگی و سیاستمدارهای ما، حاکمان ما، و هم اهل منبر و خطبه و سخنرانی و اهل

تدریس و همه... همه را به سمت انتظار فرج، به سمت چشم به راهی دیدار حضرت تهییج کنیم. در روایتی ظاهراً از امام صادق علیه السلام دیدم که حضرت فرمودند: به نصّ قرآن، یعقوب پیامبر علیه السلام یقین داشت پسرش یوسف علیه السلام زنده است و در آینده به مقام نبوت خواهد رسید. حضرت یعقوب علیه السلام تردید نداشت؛ اما به خاطر دوری از یوسف علیه السلام به قدری گریه کرد که قرآن فرمود: **وَ ابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ؛**^{۱۱} از شدت حزن و اندوه و گریه چشم‌هایش سفید شد؛ نابینا شد. بعد حضرت فرمودند: انتظار یعنی این! انتظار راستین یعنی این! منتظر حقیقی، محبّ حقیقی امام‌زمان علیه السلام یعنی این! یعنی کسی که ملتهدب است؛ بیتاب است؛ اشک چشمش خشک نمی‌شود. به‌رحال امیدواریم خدای متعال روحیه‌ی انتظار را با همه‌ی ابعادش، محبت حضرت را با همه‌ی جهاتش نصیب ما کند و جوری بیقرار و ملتهدب حضرت باشیم که بدون حضرت آب گوارایی از گلویمان پایین نرود. بدون حضرت هیچ‌چیز برایمان طعم خوشی نداشته باشد. ان‌شاءالله.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ

۱۱. سوره‌ی یوسف، آیه‌ی ۸۴.